

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 2. Ob quas rationes correctio sit æquo animo toleranda

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

§. 2. Ob quas rationes correctio sit equo animo toleranda.

QVINQUE supra posita rationes, quæ obligant ad correptionem faciendam, etiam habent locum in ipsis corripiendis: vt correptionem admittant, & fructum ex ea capiant, propter eosdem fines & motiua. Primum igitur motiuum est, bonum spirituale animæ propriæ: quemadmodum (ait sanctus Basilus) ægrotus medicamentum etiam acerbum accipiat, vt sanitatem obtineat; neque irascitur in medicum aut chyrurgum: potius enim gratias illis agit, ob acceptum ab illis beneficium, quo est à periculo, in quo versabatur, liberatus. Ac propterea dixit Ecclesiasticus: *quam bonum est, correctum manere festare penitentiam! sic enim effugiet voluntarium peccatum, hoc est, sponte commissum.*

Hic accedit, quod correctio non solum à culpa liberat, sed occasionem præbet magni emolumenti: incrementi scilicet humilitatis, patientiæ, & charitatis. Quare qui cupit esse perfectus, correptionem, vt ait S. Bernardus, reputare debet portionem de cælo sibi aduenientem, quasi studium, & beneuolum Dei fauorem; ac propterea meritò deberet obsequium aliquod & operam suam corripienti offerre, in signum animi grati. Neque est paruum indicium, quod correptio sit magnum Dei beneficium: siquidem in magnam pœnam, eam prohibet fieri ijs, qui parum ex ea proficiunt. Et ita minatus est per Oseam Prophetam, dicens: *vnusquisq; non iudicet, & nã arguatur vir; populus enim meus sicut hi, qui contradicunt Sacerdoti, Et corruet hodie & corruet etiam Propheta tecum, qui tibi blandiebatur.* Et per Ezechielem ait: *auferetur zelus meus à te, & quiescã, nec irascar amplius in te.* Sed hæc est summa Dei indignatio, quæ tendit in iram & supplicium æternum; & pro reprehensione, quam nunc non permittit; adhibebit seuerissimam in die iudicij nouissima, coram mundo vniuerso ad confusionem & cruciatum intolerabilem. A propterea Ecclesiasticus ed vsque peruenit, vt diceret: *qui odit correptionem, vestigium est peccatoris, hoc est, Dæmonis: signum est enim, quod ipsum Deus dereliquerit; & quod breui ed perueniet, vt æternum sit eius in inferno socius.* Contrà verò, qui eam humiliter accipiat, Deum honorat: quia pœnitentia ei restituit honorem, quem peccando abstulerat; eiusque amore humiliat se corripienti. Aedificat etiam valde fratres suos, damnūque reparat, quod illis & toti communitati malo suo exemplo attulerat. Est enim imbecillitatem suam prodidit, impingendo; ostendit tamen humilitatem, & patientiam tolerando reprehensionem; & fortitudinem, vincendo seipsum: ne quid ad suam excusationem loquatur, sed per emendationem relargat. Quod si honorem aut opinionem peccando amittit: his virtutibus, quas, exercet, dum corrigitur illam recuperat. Et in

hunc

Tom. 1. Tra
3. c. 9. actum
fusius.

1.

Reg. 31. ex
Fusis

a Ecl. 10. 4

2.

In doct. spir.
habetur ad
finem operũ

3.

b Osee 4. 4

c Eze. 16. 42

d Ecl. 31. 7

4.

5.

6.

e Eccl. 4. 14

f Exod. 18

18. 24

g 1. Reg. 13

13.

Hom. de fe-

rendis res

prehension.

tom. 2. Tru

5. 4

h Cant. 1. 12

Ser. 40. &

41. in Cant.

& Ser. 4. de

Assumpt. 7.

7.

Supra,

i Prov. 9. 8.

8.

hunc sensum dixit Ecclesiasticus: *e meliorem esse iniquitatem viri, quam multam beneficentem.* Vir enim feruens, si peccat, ex suis culpis occasionem accipit magnorum meritorum, exercens varios valdeque heroicos actus, in correptione, & Confessione earum. Nec minus honoris f. *Moses* obtinuit, quod se subiecerit correptioni Socii sui *Jethro*: quam in tot præclaris facinoribus, quæ ediderat in *Agypto*. Et, si *g David* magnam fecit iacturam propter adulterium & homicidium; non tamen paruum acquisiuit honorem, cum ad eum demissè *Nathan Propheta* correptionem acceptauit. Et sæpe Deus permittit huiusmodi lapsus ac defectus in seruis suis: ut harum virtutum alijs præbeant exemplum; & eisdem exercendis ipsi proficiant. In hodiernum vsque diem (ait S. Chrysostomus) perdurat in Ecclesia Dei bonus sanctorum horum virorum odor: qui ex reprehensionibus adeò bene profecerunt: Et ut supra dicebamus: antiqui Patres solebāt exercere Monachos, etiam seniores huiusmodi reprehensionibus, etiam obleues defectus: ut & ipsi proficerent, & alios humilitatis & patientiæ suæ exemplo edificarent. Sicut enim h. *Nardus* vsitatum suum emittit odorem: ita (ait S. Bernardus) Religiosus reprehensus emittit ex se suauem odorem, humilis confessionis, mitis responsionis, aut verecundi silentij: quibus valde confortat circumstantes. Sicut è contra, qui ægrè fert correptionem, ostendens impatientiam, & adferens excusationes, aut insipida responsa: suas culpas auget & scandalum fouet; prauusque odor, quem ex se emittit, contristat feruentes, animum adfert corripientibus, & ipsos cruciat Prælatos: & quantum in se est, bonum commune destruit. Nam (ut ait S. Chrysostomus) maximum Religionum & Ecclesiæ damnum prouenit ex non bene acceptatis correptionibus: & ex eo quod propterea non sit, qui audeat corripere: memores eius, quod dixit Sapiens: *i noli arguere derisorem, ne oderit te; & medicina reddatur deterior.* Nec tantum detrimentum accipit Religio à culpa, quantum ab hac repugnantia & incorrigibilitate: quæ suprema existimatur miseria. Ex quo fit, ut qui grauitè fert reprehensionem; quasi volens suum tueri honorem; maiorem eius iacturam faciat. contrahit enim magnam notam, non solum ob suum peccatum; sed maximè propter obstinationem. Et quamuis hæc resistentia fiat occultè; & inter paucos: idem tamen sequitur detrimentum. Tunc enim locum habet obligatio Euangelici præcepti, dicentis: *si non audierit: dic Ecclesie.* hoc est, Prælato, tanquam Iudici, qui Ecclesiæ & Religionem ipsam repræsentat. Cui si fratris peccatum hac ratione dicatur: idem est, atque si toti Religioni manifestetur. Nam, cum agitur via iuridica, & per informationes, ac testes; necesse est culpam promulgari: & ipsa pena eam facit magis manifestam: qua pena illata, ille manet infamis adeò, ut habeatur sicut *Ethnicus & Publicanus*; & quasi ab ipsa Ecclesia ac Religione

alienus

alienus, & infamis peccator; vt etiam ab ea dimittatur; & quasi incorrigibilis eijciatur: aut permittat Deus ipsum tanquam Apostatam habitum Religionis abijcere.

Ab his omnibus miserijs & alijs, (quas fusè propòsumus in Tomo primo Tract. de Conf. s.) liberatur, qui correctionem amplectitur; & sic se ostendit filium Ecclesie & Religionis, quam vt matrem agnoscit: consulens eius honori: vt locum in ipso habeat promissio Dei facta per os Zachariæ Prophetæ, dicentis: *Domini protegit habitatores Ierusalem, & erit qui offenderit ex eis quasi Dauid.* Qui, cum corripitur, sese humiliat, culpam suam agnouit, & pœnitentiam egit: *& domus Dauid, quasi Dei, sicut Angelus Domini in conspectu eorum omnium.* Familia enim huiusmodi Religiosorum, qui cadunt sed postea surgunt, erit quasi Domus Dei in terra, digna eius amplitudine & magnificentia: quia ostendet in eos magnam suam liberalitatem & misericordiam: & cauti facti ex lapsu, euadent tanquam Angeli Dei, puri, obedi- entes, fortes, & constantes, ac perseverantes in custodia Votorum suorum: idque cum tanta perseverantia, & firmitate, vt condant cœlestem Ierusalem; fiantque viua, æternaque Dei domus in societate Angelorum eius regnantes cum ipso in

æternum.

FINIS TERTII TOMI.

